

Var heima við børnunum

Magnus Gunnarsson

EG LEGÐI ONGANTÍÐ Í HVAT ONNUR HILDU

– Eg valdi at vera heima, tí eg fann útav, at tað loysti seg fíggjarliga. Eg fekk so ótrúliga nógv burturúr at vera heima hjá børnunum hasi árin, og eg vil avgjørt viðmæla øðrum pápum, at gera tað sama. Soleiðis sigur 63 ára gamli Magnus Gunnarsson, sum var heima við trimum børnum í góð tvey ár

BARBARA HOLM

Í 1990 gjørdi nú 63 ára gamli havnarmaðurin Magnus Gunnarsson tað, sum helst fáir menn í Føroyum undan honum og helst aftaná eisini, hava gjørt. Hann valdi at siga seg úr starvi, og fór heldur at vera heima við dóttirini Duritu, sum tá var seks ár og tvíburunum Ásbjørn og Jóhan, sum vóru trý ár.

Magnus arbeiddi tá á Super Dekk Service, og fann útav, at tað fíggjarliga bar til at vera heima við børnunum heldur enn at arbeiða úti.

– Øll trý børnini skuldu á stovn og tað kostaði nógv. Og tá fekk man 700 krónur pr. barn frá landinum, so roknistykkið gekk nøkulunda upp, sigur Magnus.

Birgitte, kona Magnus, hevði størri inntøku enn hann, og tí var natúrligt, at hon arbeiddi, meðan hann var heima við børnunum.

– Eg hevði eina fina løn. Eg minnst ikki roknistykkið í síni heild, men eg minnst, at tað fíggjarliga gav góða meining, at eg heldur var um børnini, sigur Magnus.

Tað verður mangan sagt, at monnum dáma ikki eina kvinnu, sum tjenar meira enn teir. Tað sigst vera niðrandi fyri mannin, at kvinnan hevur størri inntøku. Men Magnus skilur als ikki tann trupulleikan.

– Eg má viðganga, at eg havi ongantíð hugsað so, greiður Magnus frá.

MYND: PRIVAT

Frá vinstru, Ásbjørn, Jóhan og Durita, hava gjørt kavamann

Hann hevur ongantíð upplivað, at fólk hava havt neiligar tankar um hansara avgerð um at vera heima. Men forvitni var rundanum avgerðina, minnst hann.

– Minnst væl fleiri spurdu meg hvussu tað riggaði og hví eg valdi tað. Men eg haldi ikki nakar helt tað vera nakað galið við tí, sigur Magnus.

Dýrabar ár heima

Árin heima við børnunum vóru ein góð tíð, sum Magnus minnst aftur á við gleði.

Dagarnir byrjaðu við, at børnini vaknaðu tíðliga, og so fór hann upp við teimum og gjørdi morgunmat, meðan Birgitte gjørdi seg til reiðar at fara til arbeiðis.

Magnus tók sær av tí húsliga, men viðgongur tó, at best var, tá Birgitte gjørdi matin.

– Eg havi ongantíð verið tann stóri kokkurin, so eg haldi børnini finga kanska í so eintáttaðan mat, fortelur Magnus smílandi.

Tað gekk tó við matinum, og dagarnir vóru fyltir við túrum í býnum, spøluni heima við hús og søguforteljing, tá ið veðrið ikki loyvdi størri útferðum.

Á gøtuni, har Magnus og Birgitte búgva, er stórt fríð og spælipláss, og tað nýttu Magnus og børnini gott av hvønn dag í vikuni.

– Eg minnst eg fekk nógvar jaligar reaktiónir. Summir menn spurdu forvitnir inn til tað, men annars hildu fólk tað vera stuttligt, sigur Magnus.

Hann og børnini, sum í dag eru vaksin, tosa javnan um tíðina heima í barnaárunum, og tey minnst aftur á tað við gleði.

– Eg lærði tey betur at kenna og lærði meg sjálvan betur at kenna, sigur Magnus.

Og hóast tað kanska fyri summi varð nýtt og øðrvísi, at pápin fór frá sínum starvi fyri at passa børnini, so var tað herligt fyri Magnus.

– Eg legði als einki í hvat onnur hildu um tað. Eg fekk so nógv burturúr at vera saman við børnunum, at tað yvirskuggaði alt annað, sigur Magnus.

